

6) BIBLICKÉ DĚJINY

1) JEŽÍŠ KRISTUS

Tato kapitola se týká té nejzávažnější události v dějinách spásy této planety. Nechci jenom suše vyjmenovávat a znovu opakovat všechny duchovní atributy Kristova života a jeho oběti na kříži. Vše je už dostatečně podrobně popsáno v celém souboru „Bible v kapce vody“. Všech sedm obrazů se totiž týká stále stejné věci, Kristova kříže. Ukřížování a vzkříšení Pána Ježíše Krista je tím nejvýraznějším předělem v dějinách lidstva. Kříž zcela změnil duchovní situaci v ponebesí celé planety. Teprve Ježíš na kříži dostačujícím způsobem napravil to, co člověk (Adam) svým Hříchem a pádem způsobil. To všechno, co bylo mezi tím, byla jen dokonalá a pečlivá Boží příprava pro tuto chvíli. Ježíš dokonal to, k čemu byl poslán, Boží záměr pro záchranu lidí se zdařil. Ale i to jsem již popisoval. Chtěl bych si všimnout jiné věci, té přípravy. Zatím jsem se nesetkal ani v kázání, ani v literatuře s takovým postřehem, který by obsahově srovnal oba příběhy Starého a Nového zákona jako celek, jako jeden příběh. Slyšel jsem jen svědectví o Napoleonovi, který prý když se seznámil s příběhem evangelia, prohlásil, že něco takového nemohl vymyslet žádný člověk. Ovšem čeho si tento velký vojevůdce a vladař v Písmu všiml (aniž by uvěřil a činil pokání), jsem se nedozvěděl. Když jsem o tom sám přemýšlel, musel jsem mu dát za pravdu a podivil jsem se, že si toho skoro nikdo nevšiml a že svět o tom neví. Je stále mnoho lidí, kteří vidí příběh o Ježíši jako legendu, nebo mýtus, tedy něco, co vzniklo buď tradicí, (ústním podáním z generace na generaci), nebo jako rafinovaná léčka snad nějakých mágů, či koho. Také brát celou Bibli jako epos, čili jako jednotný literární útvar o nějakém hrdinovi (Odiseus, Herkules, Gilgameš apod.) nelze. Bible je Duchem svatým inspirované Boží slovo a jako takové vznikalo po staletí, ba tisíciletí. Není možné si představovat, že by si autoři jednotný, literárně ideový záměr o hrdinovi – Spasiteli světa, předávali jako štafetu. A i kdyby to dokázali (což je nesmysl), nikdy by se neshodli na pointě, do které to nakonec mělo vyústit. Ani jednotlivci, ani dokonalý tým by nedokázal do jednoho příběhu (očekávání mesijáše) vetkat dvojí argumentaci. Pro zákon na jedné a pro Ducha na druhé straně a navíc tuto dvojí interpretaci pak použít jako rozhodný moment pro předem danou pointu. Žádný autor by nedokázal vytvořit text, který by bylo lze číst dvojím způsobem, jednak bez porozumění, nábožensky, jako mrtvou literu, avšak s přesvědčením, že jde o živé Boží slovo (to trvá do dneška) a nebo s porozuměním, prorocky, jako přípravu na velké a nové věci. Ježíš řekl židům:

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život a Písma svědčí o mně, ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. (Jan 5,39 – 40)

To nečekané na celém příběhu je to, že právě z této dvojakosti vznikl konflikt, který vedl k odsouzení a ukřížování Ježíše Krista. Ježíš byl zákoníky a kněžími obviněn z rouhání proti zákonu a proti chrámu, ale podle toho druhého způsobu čtení téhož textu, se vše stalo přesně tak, jak bylo předpovězeno proroky (včetně ukřížování) a navíc se prokázalo, že Ježíš beze zbytku naplnil zákon a že on je tím očekávaným mesijášem. Ti, co ho očekávali a nakonec nepoznali a zabili, se sami považovali za nositele svého příběhu (očekávání mesijáše). To nemohl nikdo vymyslet. Židé nemohli být sami autory takového sebezničujícího příběhu a církve, která vznikla de fakto až po Kristově smrti, také nemohla být autorem této jednotící myšlenky, procházející celým Starým zákonem. Bůh ovšem nevytvořil žádnou literaturu, ani do svého slova nevkládá dvojí význam. Do skutečného příběhu o záchranu člověka zapojil i lidský hřích, se kterým dopředu počítal. Ježíš nebyl obětován spořádaným rituálním způsobem uvědomělými kněžími na kameném oltáři v chrámě. Bůh si použil římské mučidlo, aby nám na Kristu ukázal svůj hněv vůči hříchu. Hřeby v Kristových rukou, to jsou naše hříchy a kříž je obrazem pekla, které bylo připraveno pro nás. Ježíš to však podle předem daného plánu vzal na sebe.

Toho, který nepoznal hřích, (Bůh) kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti. (2. Korintským 5,21)

O pravdivosti Kristova příběhu svědčí Písma právě těch, kteří ho nepřijali. Židé vůbec netuší, jakým jsou sami průkazným svěděctvím pro Krista. Ve Starém zákoně (Písmo Židů, ale také křesťanů) je prý přes 60 přímých proroctví o Kristu a mnohem více nepřímých. Izajáš takto popisuje Kristovo ukřižování asi 700 let před Kristem:

**Byly to však naše nemoci, jež nesl,
naše bolesti na sebe vzal,
ale domnívali jsme se, že je raněn,
ubyt od Boha a pokořen.
Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost,
zmučen pro naši nepravost.
Trestání snášel pro náš pokoj,
jeho jizvami jsme uzdraveni.
Všichni jsme bloudili jako ovce,
každý z nás se dal svou cestou,
jej však Hospodin postihl
pro nepravost nás všech.
(Izajáš 53, 4 – 9)**

Ježíš je Žid a první křesťané (Kristovci) byli Židé. Podle Písma, které Židé stále nosí pod paží, se i Židé navrátí ke Kristu, kterého probodli. Tzv. mesijánských Židů je zatím jen hrstka, ale až se začnou houfem obracet, dostanou takovou víru, že pak celosvětová evangelizace začne být mediálně zviditelněná i pronásledovaná. (To nevím, to si myslím.)

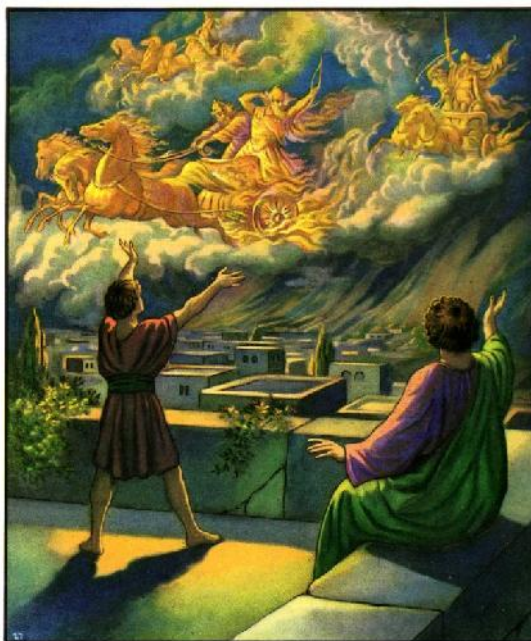
**V onen den vyhledám všechny pronárody, které přitáhli na Jeruzalém a zahladím je. Ale na dům Davidův, na toho, jenž sídlí v Jeruzalémě, vyleji ducha milosti a proseb o smilování. Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli.
(Zachariáš 12,9 – 10)**

Dá se nějak vystihnout základní, životní linie Kristova příběhu? Vlastně se celou dobu o něco takového snažím v celých těchto stránkách. Nechci k tomu použít žádné estetické, nebo jakkoliv jiné, lidské hledisko, snažím se používat jen Bibli a přírodní tvary, které jsem si sám nevymyslel, ani jsem je nepřevzal od jiného člověka. V kapce vody dopadající na hladinu jsem objevil pouze základní orientační schema pro celou Bibli, na jednoduchém principu rozptylovat a shromažďovat. Neodvážuji se však nakreslit duchovně-životní linii Kristova příběhu, protože by jich bylo mnoho. Přinejmenším tolik, kolik je klíčových postav ve Starém zákoně. Všechny totiž, jakoby nějakým zvláštním způsobem souvisejí s Kristem. Každá z nich jiným způsobem na sobě nese, nebo předznamenává některý z Kristovských principů. Některé postavy více zobra-

zují vnitřní zápas a proměnu křesťana: Abraham, Jákob, David, jiné přímo svým životem prorocky „skicují“ Kristův životní úděl: Izák, Josef, Mojžíš, Eliáš. Objevují takovou věc, nezáleží tolik na tom, jaký je vnější dějový syžet (dějové schema) Kristova příběhu, ale jaký je duchovní smysl, poselství, jaké jsou skryté (neviditelné) události v pozadí, co se tím naplňuje předem připraveného v ponebesí, nebo co nového se do něj vtišťuje pro nás. Ve Starém zákoně je mnoho příkladů prorockého vidění, ale jeden se bezesporu týká situace v ponebesí. Prorocký žák Elíšův se bál, když viděl Aramejské hordy obkličovat město.

Za časného jitra vstal sluha muže Božího, vyšel ven, a hle, vojsko s koni a vozy obkličovalo město. Mládenec Elíšovi řekl: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“ Odvětil: „Neboj se, protože s námi je jich víc, než s nimi.“ Potom se Elíša modlil: „Hospodine, otevři mu prosím oči, aby viděl!“ Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Elíši. (2. Královská 6, 15-17)

Ilustrace je převzata z dětské Biblické učebnice s retro obrázky snad více než 100 let starými. Elíša ukázal svému žákovi na čem záleží a co má rozhodující roli. Mrzí mne, že ještě nebyl natočen film o Kristově příběhu s otevřenýma očima do ponebesí. Přitom současná kinematografie má dnes neomezené možnosti. Dokonce ani Gibsonovo Umučení mne nenadchlo, přestože bylo křesťany všeobecně přijato, dokonce i těmi s prorockým obdarováním. Pokusy o průhled do duchovních oblastí tam byly, ale jen jako emoční, silně surrealistické obrazy, které k ozřejmění podstaty evangelia příliš nepřispěly. Proč jiné filmy mohou být mnohem bohatší na zobrazení niterných věcí a skrytých duchovních pohybů, než všechny filmy o Kristu? Proč v nich nalézám paradoxně mnohem více Biblických paralel a Kristovských principů, než ve filmech s Biblickou tematikou? Také v nich jde o lásku a přátelství, o oběť a záchranu buď krásné ženy (paralela pro církve), nebo města, národa či země, nebo celé planety. Mám na mysli např. filmy: Statečné srdce, První rytíř, Pán prstenů, Hvězdné války, Vesmírní kovbojové, Den nezávislosti apod. Starší filmy o Ježíši Kristu se úzkostlivě až pietně drží každého vnějšího detailu, jakoby ony samy měly tu potřebnou duchovní výpověď, ale ve skutečnosti většinou jen odhalují mrtvého náboženského ducha, pod kterým byl film tvořen. Novější a odvážnější tvůrci ve snaze vymanit se z této strnulosti zobrazují Ježíše jako normálního, živého člověka. Ježíš si hraje s dětma, tancuje a zpívá, strká a honí se na cestě s učedníky apod. Ne, že by to nutně musela být věcná chyba, ale proč totéž nepotřebují hrdinové jiných filmů (mluvím o uměleckých metodách), kteří také nasazují, nebo i obětovávají svůj život pro druhé? Jenom se tím rozmělní vnějškovost a zdůrazní rozpaky a zásadní neporozumění jeho Slovu. Ježíš si přál, abychom především uvěřili jeho Slovu, (neboť v něm je zobrazení nadpřirozena), né-li, alespoň skrze jeho skutky.

Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!

(Jan 14, 11)

Protože jde především o naše spasení, ke kterému potřebujeme přijmout Ježíše do svého života, je ono „NE-LI“, milosrdným ústupkem pro ty, kterým se nepodaří hned porozumět a přijmout mnohdy paradoxní povahu jeho výroků a mají s tím problém. Důležitější však zůstává to, co Ježíš řekl, neboť on sám je tím Slovem, které bylo na počátku a které se stalo tělem. Ježíš svými skutky to Slovo jen stvrzoval a naplňoval.

